

lig ville stemme for Lovforslaget i den Stikkelse, det vil faae, naar Vndringsforslaget vedtages. Et æret Medlem ved Siden af mig (Chr. Navn) siger, at det er vel et Spørgsmaal, hvis dette er Tilfældet, at de Herrer ikke ville stemme for Lovforslaget i den Stikkelse, det faaer ved Vedtagelsen af det af mig stillede Vndringsforslag, vil jeg fraraabe at stemme for dette. Jeg hørte nok, at der ved Sagens 1ste Behandling fra enkelte Sider saldt Udtalelser imod dette Vndringsforslags Løse. Den stærkeste Udtalelse i saa Henseende fremkom jo fra det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss), idet det ærede Medlem stærkt pointerede, at et Forbud som det her omhandlede vilde være et Indgreb i „den personlige Frihed“. Jeg for mit Vedkommende vil nemlig krænte den personlige Frihed; men jeg kan rigtignok ikke indse, at dette Vndringsforslag medfører et Indgreb i den personlige Frihed, navnlig ikke i det Omfang, som det ærede Medlem under Sagens 1ste Behandling stærkt pointerede. Vndringsforslaget gaar kun ud paa at forebygge de Misbrug, som den personlige Frihed paa dette Omraade i altfor høi Grad medfører, og til Beroligelse for det ærede Medlem og de ærede Medlemmer her i Salen, der mulig ere enige i hans Opfattelse, skal jeg dog anføre, at Tanken om Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage er ikke ny i vor Lovgivning. Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at Loven af 7de April 1876 § 5 indeholder et Forbud mod Klappjagt og Jagt i Skovstæder om Søndagen, men hvad der saaledes kan forbydes, naar det øves i Skov, uden at krænte den personlige Frihed, kan vel ogsaa forbydes, naar det udøves af Enkeltmand. Hovedhensigten med mit Vndringsforslag er at indføre en gavnlig og virksom Fredningsbestemmelse i Loven, og da Meningen overhovedet med den Sag, vi forhandle er at indføre Fredningsbestemmelser for de vedkommende Arter Wildt, tror jeg, at den gavnligste og virksomste Fredningsbestemmelse vil være den, der indeholdes i mit Vndringsforslag, idet efter min Mening Søndagsjægeriet misbruges i høi Grad. Man gjør sig neppe noget Begreb om, hvilken Mishandling der derved foraarfages mod de Arter Wildt, der anskydes af udygtige og umodne Jægere. Søndagsjagten udøves jo i Reglen af unge Karle og store Dreng, der ikke have Forstand paa at haandtere et Gevær, og den er i det Hele i mange Maader ogsaa en Plage for Landeieendomsbesidderne. Hvor jeg har særdeles omkring mellem Bønder, har jeg ikke sjelden hørt stærke Klager over, at de ikke kunde holde Fred paa deres Marker om Søndagen for de mange Jægere, der streife omkring med Hund og Gevær. Det er ikke sjældent, at disse Jægere volde forskellige Ulemper, nedbryde Hegn og Grøfter og gjøre Fortræd paa mange andre Maader, ligesom Jagten ikke sjelden giver de vedkommende Personer Anledning til

Soir og Sværm, naar de komme fra deres Jagt og bagefter skulle gjøre sig en glad Aften. Det er heller ikke sjældent, at Søndagsjægeriet afstedkommer adskillige Ulykker, idet, som jagt, Søndagsjagten i Reglen udøves af Folk, der have meget lidt Forstand paa at haandtere et Gevær. Man vil da maatte sige, at saa er der jo heller ikke Noget at frygte af deres Jagt, men der er dog et gammelt Ord, der med Rette siger: „Slumpeskytter skyde ogsaa!“ Naar jeg i mit Vndringsforslag har undtaget „Gaardsplads og Have“ fra at komme ind under Forbudet, saa er det sket i Overensstemmelse med Jagtloven, idet disse to Steder ogsaa der ere undtagne fra de Bestemmelser, der overhovedet berøres i Jagtloven om Overtrædelser. Nu hørte jeg nok forrige Gang det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds sige, at Landboerne kunde bekendtgjøre i Avisen, at de forbyde Jagt paa deres Marker, hvorved altsaa ogsaa Klagerne over Søndagsjægeriet vilde ophøre. (Th. Nielsen: Det bekendtgjøre de allerede nu). Det gjæve de ganske vist, men derved bliver det i Reglen ogsaa, thi efter det Kjendskab, jeg har til Landboerne, veed jeg, at de ere ikke meget for Kettergang. Raatale af Jagtovertrædelser er jo nemlig i Genhold til Lovgivningen henvist til privat Spørgsmaal, medens den Bestemmelse, jeg har tilladt mig at vedføre mit Forslag, gaar ud paa, at de skulle gaa ind under den Bestemmelse, der findes i Loven af 1ste April 1871 § 19, altsaa behandles som offentlig Politisag, og Bøderne blive da at fastsætte i Overensstemmelse med den nævnte Lovs § 11 og, som der er bestemt, tilfalde de Fattiges Kasse, istedetfor at de nu tilfalde Sagsøgeren. Jeg tillader mig derfor at anbefale mit Forslag som en virksom Fredningsbestemmelse og et Forslag, der i Humanitetens Interesse vil være af Betydning for de Dyr, her er Tale om, ligesom jeg tror, at det vil blive modtaget med Velvillie af mange Landboere, der nu betragte Søndagsjægeriet som en Plage og en Forstyrrelse af den Fred, de ønske paa deres Eiendomme. Dermed skal jeg anbefale Forslaget.

Donnergaard: Under denne Sags 1ste Behandling tillod jeg mig at udtale, at jeg troede ikke, de ærede Forslagsstillere vilde opnaa Synderligt ved deres Forslag, idet jeg mente, at man i betydelig Grad havde overvurderet den Betydning, den midlertidige Jagtlov havde haat. Jeg udtalte dengang, at jeg ansaa det for rettest, at denne Lov kom til at løbe ud den 12te September iaar, for at vi saa snart som muligt kunde komme til en almindelig Revision af Jagtloven. For imidlertid at imødekomme et Ønske fra flere Sider lovede jeg at stille Forslag om, at Lovforslaget ialtfald kun skulde gjælde et Aar; og det er det Forslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 3, og som jeg betragter som det principale.